

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

N:r 7 (686).

LÖRDAGEN DEN 17 FEBRUARI 1900.

13:DE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR:	UTGIFNINGSTID:	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE:	BYRÅ OCH EXPEDITION:	KOMMISSIONÄRER
IDUN KR. 5:—	HVARJE LÖRDAG.	FRITHIOF HELLBERG	KLARA S. KYRROGATA 16, 1 TR.	ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR.
IDUNS PRAKTUPPLAGA > 7: 50		TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3.	ÖPPEN KL. 10—5.	
IDUNS MODETIDN. MED PL. > 5:—				STOCKHOLM
IDUNS MODETIDN. UTAN PL. > 3:—	LÖSNUMMERPRIS: 10 ÖRE.	REDAKTIONSSEKR.: JOHAN NORDLING.	ALLM. TEL. 6147. RIKS 1646	IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.

GRAFVE ARVID POSSE VID SITT SKRIFBORD. EFTER FÖR IDUN TAGEN FOTOGRAFI AF A. BLOMBERG.

GRAFVEN OCH GRAFVINNAN ARVID POSSE.

ATTIO ÅR fyllde den 15 dennes en af vårt lands främste märkesmän, den kände politikern och statsmannen, landtmannapartiets forne mäktige höfding, förre statsministern grafve Arvid Posse. Storvulen sådan han alltid framträdde såsom offentlig kraft, står han ännu i sin höga ålders dag reslig och

obruten, en kämpagestalt redan till sitt yttre, där han, känd och vördad af alla, med frimodigt högburet hufvud på sin dagliga promenadridt skrider fram genom hufvudstadens gator.

Här är icke vår afsikt att, om än i aldrig så knappa drag, teckna Arvid Posses statsmannagärning; för en hvar, som följt det politiska lifvet i vårt fädernesland under det nyss afslutade århundradets senare hälft, är den väl bekant. Han njuter nu sitt otium cum dignitate och har läm-

nat det offentliga lifvets ärofulla, men uppslitande bestyr för privatmannens efter en så lång och verksam lefnad i sanning välförtjänta lugn.

Men ingen må därför tro, att den gamle arbetsmannen nu lefver i overksamhet! För honom äro lif och handling ett. Han har endast flyttat sina intressen öfver inom en annan sfer eller, kanske rättare, dragit dem åter till ett område, som han aldrig helt öfvergifvit — jordbrukarens och godsherrens. Ty när grafve Posse nu med ett lefvande och alla detaljer behärskande nit ägnar sig åt driften af sina vidsträckta jordagods, herresätet Näsby och Åkers styckebruk, och med högsint hjärtelag vårdar sig om sina talrika underlydande, offerar han förvisso endast åt den »första kärlek», som redan af födseln ligger Rosendalsättlingen i Skåneblodet, och som vuxit sig rotfast i Charlottenlunds bördiga jordmän.

I dessa, vi vore nästan frestade att säga landsfaderliga omsorger och intressen står vid grafve Posses sida hans maka, grafvinnan Augusta Posse, född Hägerflycht, med en förståelse och ett handlingskraftigt deltagande, som endast kunna kallas — landsmoderliga! Nu ligga Bores hvita mantel bredd öfver de fagra Mälarnejderna kring Mariefred och det är det landliga arbetets hvilotid, men från sitt vinterhem i hufvudstaden följa ändock grafven och grafvinnan med oafslätlig uppmärksamhet förhållandena i sitt sörmländska »rike», och den ifver, med hvilken de motse våren och den då stundande utflyttningen till det kära Näsby, kan endast förliknas med den glada längtan, med hvilken alla »undersåtarne» därute, från disponenten och ingenjörerna på styckebruket till ringaste lilla undantagsgumma eller stallare-dräng, förbida återseendet med det afhållna och vördade »herrskalet».

En frisk januarimorgon nu senast, medan den första ljusningen ännu brottades med skenet från nattens lyktor, styrde vi våra steg ned mot »Centralen» för en landtlig utflykt — ett sällsynt vinternöje för en stockholmsk skrifbordskarl. Men någon hade hviskat till oss, att det skulle finnas något att se — någonstädes, och den gnistrande rena snön där långt utom tullarne lockade och lockade. Och så rullade vi i väg genom svarta tunnlar och hvita viddar, öfver hvilka dagen grydde, skär och vinterrosig...

Hastigt glida ett par timmar hän mot de »ändlösa fonderne» af sörmländska landskapsbilder i underbar växling. Så sticker

plötsligt en kyrkspira upp, en svart genombruten silhuett mot snöfältets hvita duk. Men hvad nu för gyckelspel? Har själfva Rid-darholmens torn gjort oss sällskap på färden? Åh nej, så högtidligt är det dock inte — det är bara en liten kusin! Det är Näsby kyrka, och dess smäckra järnspira leder sina dagars upphof från Åkers gjutformar, desamma som en gång gifvit Rid-darholmsspiran dess välbekanta form och gestalt. Där af släktticket!

Vi äro således redan inne på de Posseska domänerna. De vidsträckta torrodlingarna, på hvilka grefven nedlagt så stora, men äfven så framgångsrika kostnader, slumra nu till kommande skördar under snön, men å de icke mindre omfattande skogsplanteringarna, där tiotusental och åter tiotusental af barr- och ädla löfträd, alm, lärkträd och bok, utplanterats, sticka de spåda telningarna i långa snörräta rader upp sina toppar genom vintertäcket.

»Och hvad grefven håller af dessa små plantebarn» — berättar vår reskamrat — »det kan ni aldrig tro! Det är nästan rörande. Trots sin höga ålder företar han om somrarna ännu dagliga ridter på tre till fyra timmar. Men inte efter vägar och banade stigar allenast! Nej, ofta låter han sin häst ströfva härs och tvärs genom vilda skogen. Han är en naturmänniska som icke många!»

Här ute på det kära Näsby har också grefvinnan sina bästa dagar. Här styr och ställer hon själf med det vidlyftiga landthushållets alla praktiska detaljer, här odlar hon i mönstergilla frukthus de ypperligaste äpplen, päron, drufvor och persikor, som i fackmannakretsar förvärfvat sig ryktbarhet och vid våra utställningar flere ståtliga pris. Här har hon sin trädgård, vid hvars ans hon aldrig förtröttas, och här sina blommor att omhulda bittida och sent.

Dock — i dag få vi ej dröja vid Näsby, vårt mål väntar längre fram. Efter ett par minuters uppehåll vid den stilfulla järnvägsstationen, uppförd på grefvinnan Posses initiativ efter motiv från en gammal byggnad i Ystad, ånga vi alltså vidare. En fransysk visit i det lilla Mariefred, som ligger där så idylliskt fridsamt i den stolta Vasaborgens skugga — ännu några minuters järnvägsfärd — och vi äro framme vid Åkers styckebruk.

Det kunde nu vara frestande nog att söka gifva vår läsekrets en skildring af det idoga och friska brukslif, som här mötte oss, af de många intressanta ting vi fingo skåda, medan den artige disponenten själf ledsagade oss genom masugnar, gjuterier, smedjor och alla de olika slags verkstäder, från hvilka styckebrukets mer eller mindre fredliga fabrikat i form af landtmannaredskap, kokillvalsar och projektiler m. m. gå ut öfver all världen — men därtill kräfdes en sakförståndigare penna och ett utrymme vida större än det vi här kunna disponera.

Sitt därför, kära läsarinna, hellre upp bredvid oss i den med pälsverk väl ombonade släden, som just nu under muntert pinglande kör upp från stallet. En klatsch med piskan, och mellan yrande flingor susar det i väg öfver klingande vinterföre.

Med slikt väglag är färden ej lång till vårt mål. Snart teckna sig mot fonden af mörkgrön furuskog konturerna af en hemtrefligt landtlig byggnad i de äktsvenska färgerna: varmt rött med hvita knutar och fönsterposter. Solen, som nu brutit fram, glimmar i alla dess blanka rutor, från skor-

stenen ringlar en lätt rök, viftande sin välkomsthälsning, och när vi förbi den lilla portvaktstugan vid grinden svänga upp framför förstugubron, fyllas fönstren af rosig barnaanleten med klara ögon.

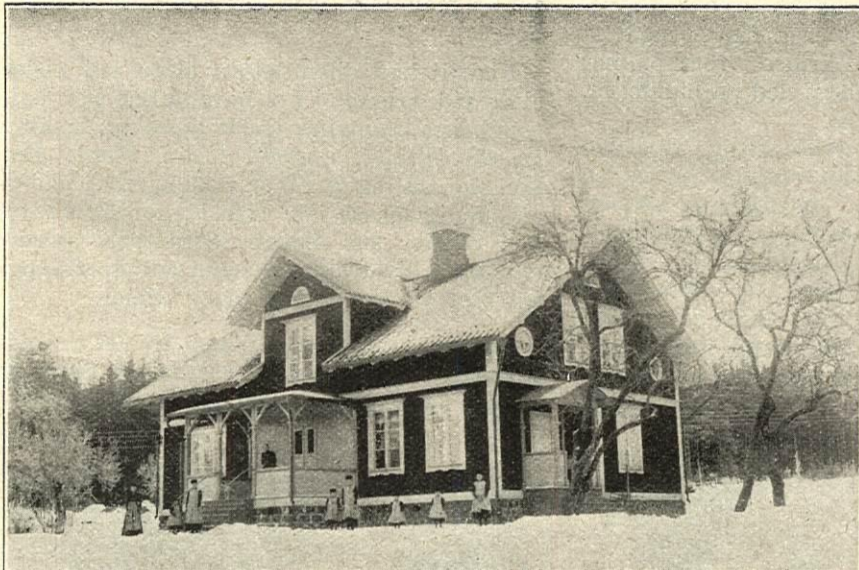
Vi äro vid Åkers styckebruks barnhem som det förr benämndes. Numera kallas det von Wahrendorffska stiftelsen — detta till en pietetsfull aktning-gärd åt den förste stiftarens minne.

Den första af von Wahrendorffska släkten, som ägde Åkers styckebruk i Södermanland, kommerserådet Wahrendorffs fru, född v. Rothstein, inrättade nämligen där ett anspråklöst barnhem för underhåvandes fattiga, föräldralösa flickor samt anslag därtill en mindre torplägenhet och ett räntebärande, numera alldeles otillräckligt kapital. Sedermera nedlades dock denna inrättning, då den, på grund af mindre tillfredsställande anordningar och ledning, icke syntes motsvara sitt vackra ändamål. Sedan nuvarande grefvinnan Augusta Posse genom arf kommit i besittning af Åkers bruk, uppstod emellertid i hennes varma

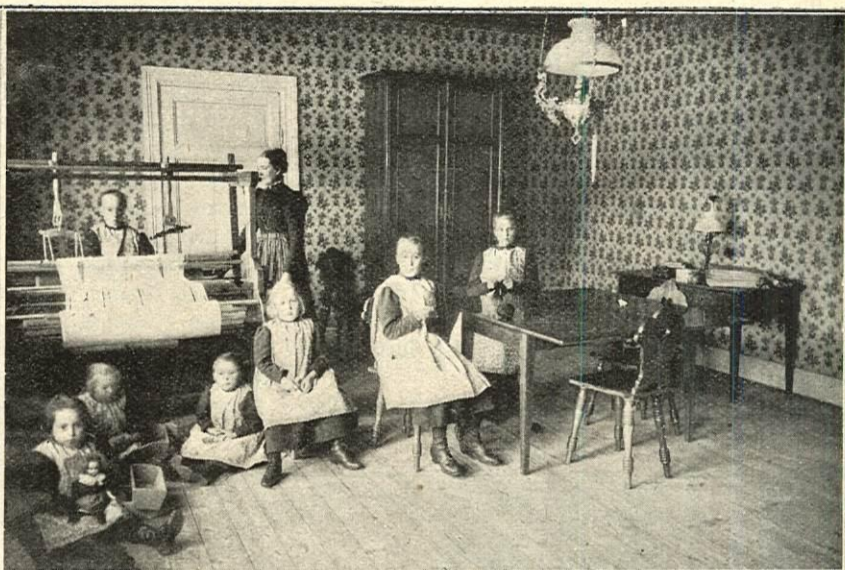
moderliga hjärta den lifligaste åstundan att i utvidgad och tidsenlig form återupptaga denna vackra tanke: att bereda huld- och värlösa små bland brukets underhåvande ett godt hem och en sund uppfostran. Och af tanken blef snart verklighet. Nybyggt från grund till ås, står nu »grefvinnans barnhem» färdigt sedan ett år tillbaka och ett betryggande kapital är hoplagdt och afsatt för dess framtida bestånd. Hemmets vård är öfverlämnad åt en föreståndarinna, biträdd af en tjänarinna. I detsamma intagas minderåriga flickor, som stå oförsörjda genom förlust af båda föräldrarna eller endera, och åtnjuta de från sitt inträde allting kostnadsfritt. Hemmets sträfvan går ut på att af sina skyddslingar dana redbara, dugliga kvinnor, i stånd att efter slutad lärotid vid 18—20 års ålder kunna antingen såsom samvetsgranna tjänarinnor försörja sig själfva, i hvilket fall hemmet sörjer för första tjänstens anskaffande, eller såsom husmödrar stå för egna hem. Undervisning lämnas icke blott i kvinnlig husslöjd och inre hushållsgöromål, utan äfven i yttre

GREFVEN OCH GREFVINNAN ARVID POSSE. EFTER FÖR IDUN TAGEN FOTOGRAFI AF A. BLOMBERG.

A. Brattström foto.

VON WAHRENDORFFSKA STIFTELSENS BARNHEM VID ÅKERS STYCKEBRUK.

landtligt kvinnoarbete. Den aflöning, som detta utarbete kan betinga, får å elevens sparbanksbok insättas, och när hon efter slutade läroår utträder, öfverlämnas åt henne denna sparpenning, hvarjämte hon erhåller en byrå och god, fullständig sommar- och vinterbeklädnad. Måste hon för oarter, som icke låta sig rättas, skiljas från hemmet och återlämnas till målsman, får hon med sig sin sparbanksbok och de kläder, hon i hemmet haft till dagligt bruk. —

Hjärtligt välkomnas vi redan i förstugan af anstaltens vänliga föreståndarinna, fröken A. Henschen, som med berättigad stolthet för oss omkring genom det vackra, i minsta detalj så välordnade hemmet. I den stora, ljusa salen vittna väfstolarne vid fönstren om den nyttiga hemslöjd, som här bedrivs under de långa vinterdagarne, medan grupper af småttingar med kinder och ögon, som stråla af hälsa och glädje, syssla med de vackra leksaker, som den snälla grefvinnan så rikligen ihågkommit dem alla med till den nyss gångna julen. I det präktiga köket stöka ifriga små husmorsämnerna med middagen under föreståndarinnans uppsikt — ingenting saknas här, som till ett välordnat hushåll hör, allt lyser af renlighet och ordning, från den kakelklädda stora spiseln till de likt solar glänsande kopparlocken efter väggarna. Till och med vattenledning finnes — en sällsynt bekvämlighet i ett landtligt hus!

En trappa upp ligga de luftiga sofrummen med sina nätta järnsängsbäddar och rymliga garderober, där hvarje liten ägarinna i sitt särskilda fack får lära sig att hålla ordning på sina tillhörigheter i linne- och klädesväg.

Öfverallt mötes man af en anda af bästa ordning, parad med glad och otvungen hemtrefnad. Och att höra dem tala om den kära grefvinnan, det lilla hemmets aldrig tröttnande beskyddarinna — det är en sann hjärtefröjd! Hur hon intresserar sig, varmt och personligt, för hvarje dess minsta medlem! Så ofta hon kan, besöker hon det själf, och däremellan deltar hon genom daglig korrespondens och telefoning i alla dess intressen, sysslor och glädjeämnen — och dess små sorger icke minst, när gästen sjukdom, som ju hända måste, någon gång knackar på. Dock — det gästbesöket blir aldrig långt, därtill är hela lifvet för friskt, för luftigt, rent och ljust här ute i den stora hälsobringaren skogens varma skygd.

Ja, detta var verkligen »något att se»!

Den gamla frasen noblesse oblige har här fått ett af sina vackraste uttryck i praktisk handling, och bland all den oförställda hängifvenhet för det hjärtegodaf grefveparet, som öfverallt förspörjes bland de talrika underhafvandena på deras vidsträckta gods — till sina gränser större än mångt litet tyskt furstendöme — brinner den kärlek, som här tidigt tändes i späda barnahjärtan, förvisso ej med den minst klara och värmande lågan!

Och när vi så åter sitta i vår bjällrande släda och, under den lilla koloniens glada afskedsrop från förstugukvisten, mellan de unga träden, som grefvinnan med egen hand planterat kring hemmets knutar, styra ut mot snövidderna där bortom, då känna vi den bitande vinterilen nästan som en ljum smekning, och vi se en sommarsyn för våra ögon — en sommarsyn af ett gladt och friskt ungt släkte i käckt arbete och lustig lek på det lilla hemmets grönskande blomstervall...

*

En annan dag stod Idun — för hvilken kamera och journalistiska påpasslighet inga stängda dörrar gifvas, när det gäller vår läsekrets' intressen — i det med dyrbar och gedigen smak redda Posseska hemmet vid Kungsträdgården i hufvudstaden.

Rättframt älskvärd som alltid, fogade sig grefven, 80-års jubilaren, villigt uti »en sittning» för vårt träffsäkra objekt. Så kom den vackra, karaktäristiska porträttbilden till af den gamle statsmannen »just nu» vid skrifbordet i sitt arbetsrum.

Men ännu voro vi icke nöjda. Naturligtvis måste äfven grefvinnan vara med i Iduns galleri! Och i den »gröna salongen» öfverrumplade vi dem bägge i den vackra familjegrupp, som här intill pryder våra spalter, just som grefven ägnade »ledaren» i sin morgontidning en sakförständig granskning, medan grefvinnan vid hans sida sökte uppfånga en skymt af dagens intressanta on dits. Men så knarra spänstiga steg i den yttre salongen, hon lyfter sin blick och ser en af husets äldsta vänner, grefve Sven Lagerberg, skämtsamt och nyter nalkas till en tidig middagsvisit. Där-af den glada glimten i hennes öga. Ty han har alltid glädje med sig, »general Sven», när han kommer!

Många, många gamla vänner, många hängifna, tacksamma, hjärtevarma tankar draga för öfrigt i dessa dagar på gästbesök

inom grefve Arvid Posses och hans makas dörrar. Må de alla ha glädje med sig — glädje för ett långt lif ännu till mångas hugnad och fägnad!

JOHAN NORDLING.

VÅRENS DAG.

VÅR TRÄDGÅRD står full af blom.
Uti sin hvithets rikedom
stå päronträd och bigarå
och aplar, knotiga och grå,
fast majdagsblad med grönska späd
ej skymta fram på något träd.

Det är allenast du och jag,
som veta det är vårens dag,
som se, att på vår trädgårdsgång
nu blomblad falla, fång på fång,
som höra kvitterfåglar slå
i klastung, hvit syrenberså.

Och åt de andra skratta vi,
ty vårens klara melodi
de våga icke vänta än.
De spana emot himmelen,
de tro den gifva köld och snö,
och frysa, så de kunna dö.

Ej almanackan lurar oss,
ur hennes ok vi sluppit loss.
Må andra läsa där med id
och vänta snällt på blomstrens tid.
Det är allenast du och jag,
som veta: Nu är vårens dag.

JEREMIAS I TRÖSTLÖSA.

EN ÄNDAMÅLSENLIG KVINNLIK ARBETSDRÄKT.

TYDLIGAST OCH LÄTTAST att förstå blir säkert den beskrifning på en kvinnlig arbetsdräkt, som jag nu ber att få komma med, om jag beskrifver den plagg efter plagg från och med det innersta till och med det yttersta.

Närmast kroppen bör man bära ett lätt och ledigt plagg af mjukt, men ej för tunt

bomullstyg, helst hvitt. Det klippes som en vanlig chemilette, men förses med halslinning och ärmar alldeles som en herrskjorta, en blus eller en sådan skjorta, som bäres under en nationaldräkt. Lämpligt är, att i halslinningen anbringa trenne knapphål, ett midt bak och två framtill. Man kan nämligen tack vare dessa fastknäppa den nu så moderna, alltid prydliga stärkta kragen. Denna kan visserligen vara ett mycket ohygieniskt plagg, nämligen om den är för hög eller för trång. Är den däremot lagom hög och lagom vid, kan intet anmärkas mot den.

En dylik krage plägar antingen fastknäp-

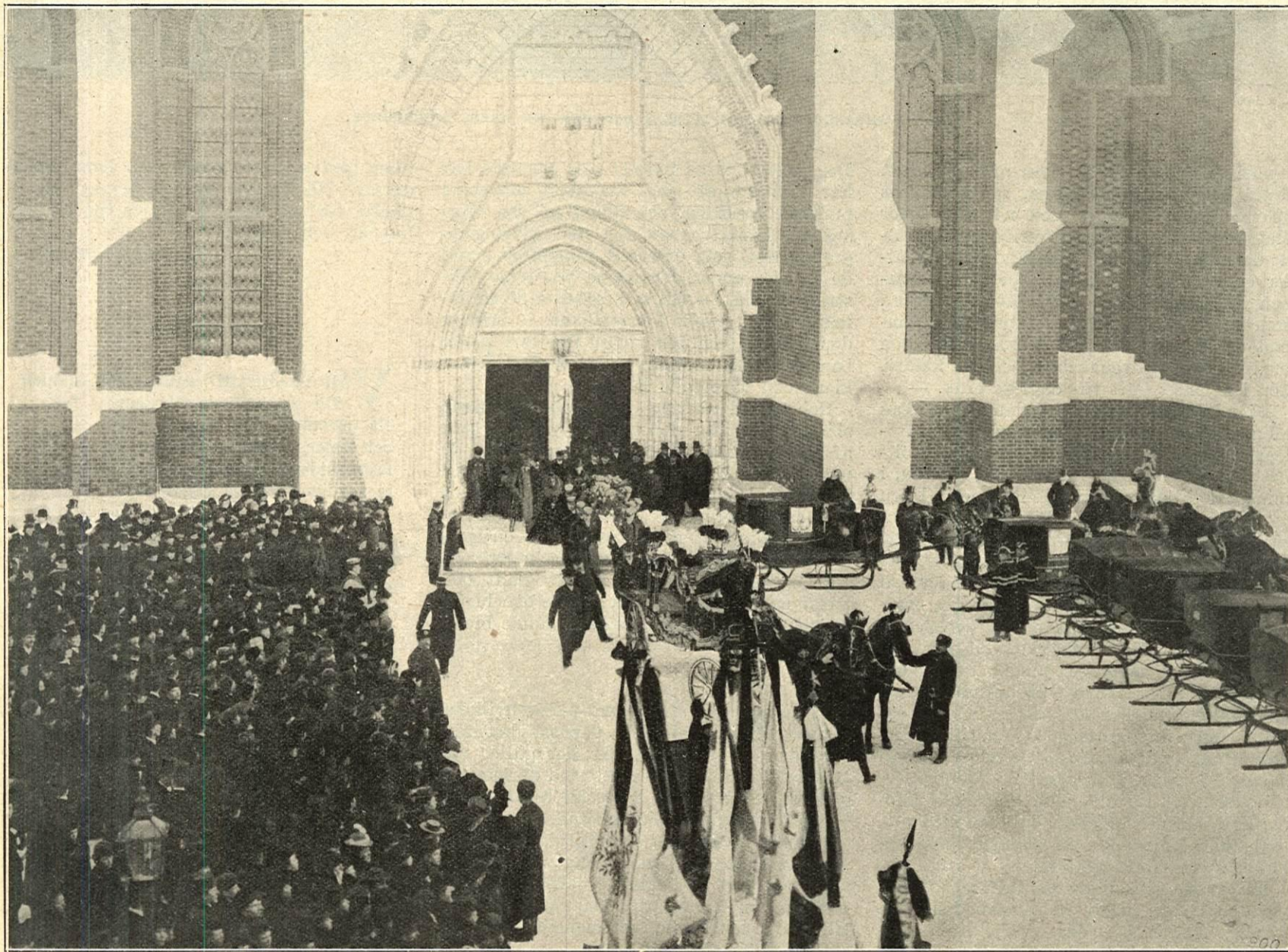
dessa kunna de likaledes moderna och mycket prydliga manschetterna fästas medelst manschettknappar. Därmed förekommes det, att de än glida långt ned på händerna, än upp åt armbågarna.

Om ej ärmen är alltför yfvig, kan den utan ringaste svårighet rymmas under en normal klädningsärm. Använda vi skjortärmar i blusen, eller begagna vi manschetter, observeras den naturligtvis ej. I annat fall är det en enkel sak att i klädningsärmen anbringa ett litet rundt knapphål, genom hvilket en skjortknapp kan sticka fram sitt hufvud. Den kan vara af samma färg som klädningen eller af metall. Är

skulle man icke fasa öfver hennes osnygg-het.

Ned till kan chemiletten sluta vid knäet eller vid vristen. I senare fallet bör kalsongbenet afsmalna nedåt samt på insidan ha ett sprund, ungefär 2 dm. långt. Det kommer då ledigt öfver vristen, men har ej en onödig massa tyg, som lägger sig i veck och rynkor om benet. Strumpan drages nämligen öfver kalsongbenet och är så lång, att den räcker något öfver knäet.

Fördelen med detta plagg är, att det ersätter både linne och kalsonger, men är enkelt, lätt att taga på sig, billigt att sy

A. Dahlgren foto.

FRÅN ÄRKEBISKOP SUNDBERGS LIKBEGÅNGELSE: KISTAN BÄRES UT UR DOMKYRKAN.

pas i klädningslivets linning, eller ock fästes den med en eller flera nålar vid densamma. Blusar äro i allmänhet försedda med linningar, som äro afsedda för ändamålet, men det är mycket svårt att fästa den vid en hög ståndkrage. Det måste ske antingen medelst en brosch, och i så fall brytes nålen mycket lätt, hvilket alltid vålar förtret, eller ock måste knappnålar användas, men knappnålen får ej under några förhållanden höra till en ordentlig kvinnas dräkt. Har man en skjortlinning, är man alldeles oberoende af klädningen i och för kragens fästande.

Ärmarna afslutas med linningar, som ofvan är sagdt, och dessa förses med ett knapphål i hvardera änden. Tack vare

ärmen garnerad, märks den ej. I hvilket fall som helst skämmer den ej sin plats.

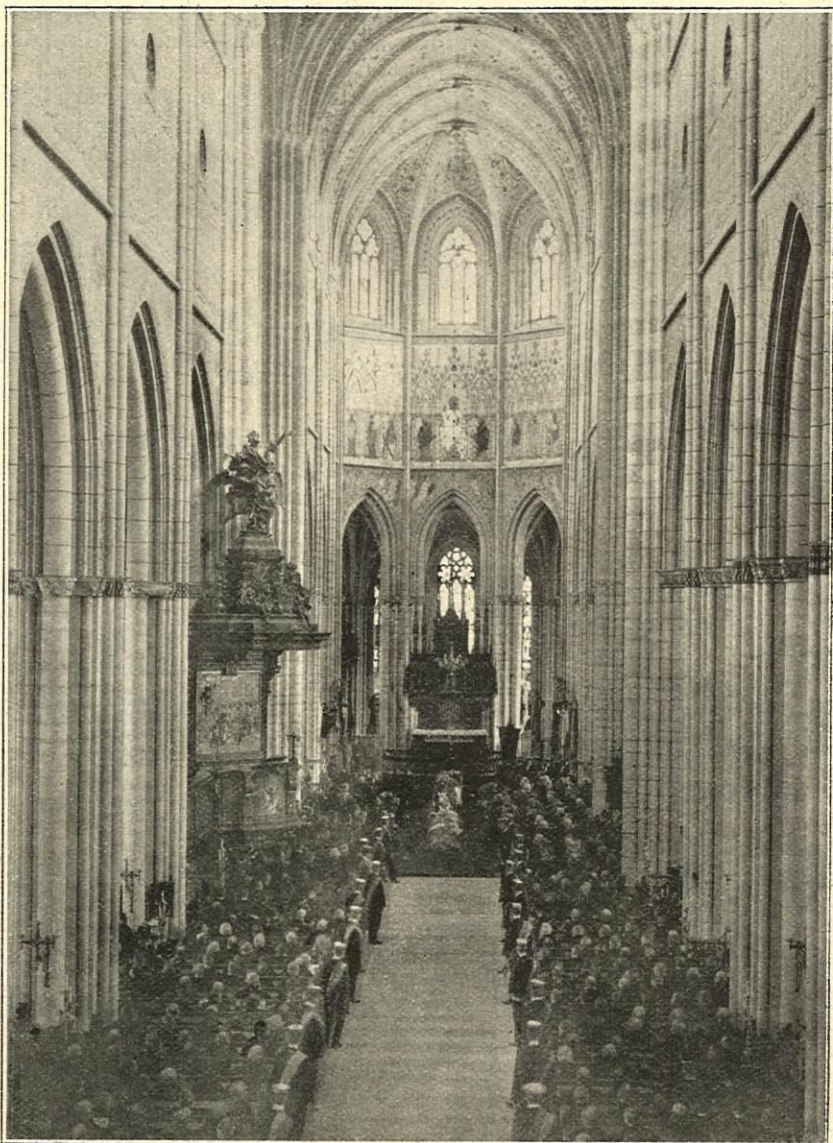
Att använda ärmar i chemiletten är nödvändigt för att skydda armarna för förkylning, såsom antyddes i förra uppsatsen. Dessutom är det osnyggt att i månader och kanske år bära ett och samma stycke tyg närmast kroppen. När man sprättar sönder en gammal klädning, finner man, hvilken förvånande stor mängd damm som samlar sig i sömmarna, hur ofta och omsorgsfullt än dessa behandlats med borsten. Eftersom det är osnyggt, är det osundt, och en enda blick på ett gammalt ärmfoder borde öfvertyga oss om att det ock är i högsta grad osmakligt. Om någon använde ett linne lika länge som ett ärmfoder, hur

och billigt att tvätta samt ej tynger och besväras med en onödig massa tyg.

Af hvad material skall chemiletten förfärdigas?

Den kan sys af jägerylle, halfylle e. a., men helst af bomullstyg. Flossade bomullstyger kännas ofantligt behagliga för huden, men äro måhända väl varma. Väf, som är afsedd för nattskjortor och tunna kalsonger, är äfven förträfflig.

Hvarken jägerylle, flanell eller ens halfylle bör bäras närmast kroppen, om ej sjukdom eller något särskildt yrke gör det nödvändigt. Yllet är som en oförståndig gifvare, som genom sina gåfvor kräfver förmågan af arbete. Det organ, som yllet alldeles för mycket spar, är huden. Yllet öf-

A. Dahlgren foto.

FRÅN ÅRKEBISKOP SUNDBERGS LIKBEGÅNGELSE: AKTEN I DOMKYRKAN.

vertager större delen af värmehushållningen. Huden får därigenom ringa öfning, men, som öfning och färdighet i detta fall som i de flesta andra följas åt, får den ej heller någon färdighet. Man blir därför ömtålig, förkyler sig lätt och känner temperaturväxlingar som ett stort obehag.

På grund af denna sin ömtålighet blir man mycket mottaglig för smittosamma sjukdomar, och faran ökas därpå, att yllet ej ordentligt rengöres. Det hvarken kokas eller desinficieras på annat sätt, utan sköl-

jes i vatten på 30—60 grader. Därför är det alltid orent och blir vanligen en härd för bakterier. Den retning, det åstadkommer, är säkert värd uppmärksamhet. Denna retning är under vanliga förhållanden för stark och verkar allmän nervositet. I synnerhet barn hafva ytterligt svårt att fördraga den. Barnet måste ofta med makt-språk tvingas till att vänja sig vid ylle-tröjan, så starkt obehag känner det mot den, och säkert visar det goda instinkter i detta fall.

Af ofvanstående framgår tydligt, att den, som är sjuklig och klen och hvil-kens hud ej kan på egen hand ombesörja sin anpart af värme-regleringen, har en ovärderlig hjälp i yllet, samt att den, som lagt sig till med ylle, endast med den yttersta försiktighet kan träna sin hud så, att den kan und-vara det. Vill man lägga bort det, bör man med största var-samhet experimen-tera ett par somrar, innan man riskerar att göra det under någon annan årstid. För soldaten i fält, för sjömannen, lokomotivföraren och andra, som äro utsatta för mycket ogynn-samma temperaturförhållanden, är det naturligtvis nödvändigt, ty värmeregleringen är under sådana förhållanden så svår, att den öfverstiger kroppens egna krafter, hur mycket den än tränas.

Att utanpå chemiletten bära ylle, är däremot synnerligen lämpligt. Finner man ylle för varmt, t. ex. om sommaren, kan

plagget n:r 2 göras af halfylle eller af flos-sadt bomullstyg. I handeln finnes för när-varande ett ganska rikt urval af dessa va-ror, men man måste se upp med dem, ty en del mycket dåliga fabrikat smugglas in bland de goda sorterna, och det är ej lätt att skilja dem vid första påseende.

Plagget n:r 2 utgöres af tre delar: lif-stycke, byxor och underkjol.

Lifstycke och byxor sys ihop efter mo-dell af t. ex. en simdräkt. Byxorna förses baktill med en klaff liksom chemiletten. Det sprund, hvarefter dess ena kant löper, fortsätter upp till ärmhålet, genom lifstyc-ket. Detta knäppes alltså i sidan samt öf-ver ena axeln. Intet hindrar, att lifstycket knäppes midt fram. Dock uppstår den olä-genheten, att kjolens och byxornas sprund komma öfver chemiletten, ifall man vill hafva alla tre plaggen sammanfogade. Kjo-len, som på den föreslagna modellen är fastsydd vid lifstycket, bör i så fall knäp-pas på detsamma.

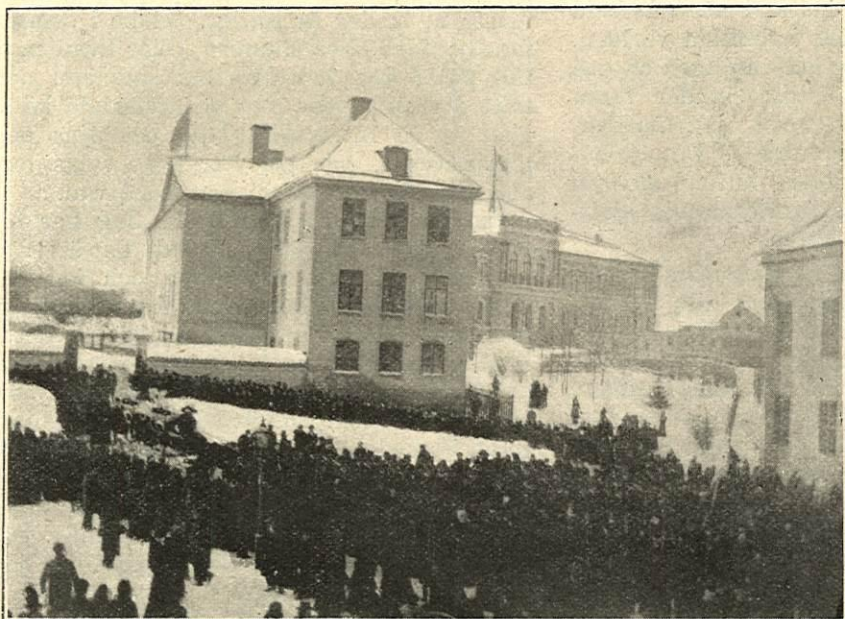
Lifstycket är alldeles slätt och åtsittande i ryggen och sidorna. Från midten af hals-linningen ned mot midjan går en rak remsa, men mellan denna och sidstyckena insät-tas pösiga och vida veckade tygstycken. I all synnerhet är det af vikt, att dessa för unga flickor tilltagas så stora som möjligt. Det kan ej nog betonas, hur viktigt det är, att intet tryck hämmar bröstens utveck-ling.

Lifstycket kan fodras helt och hållet. Vill man undvika det, kan man endast nedtill insätta ett foder af något fast tyg, ungefär 10 cm. bredt, taget utefter styckets längd eller bredd, samt raka foderremсор eller band på omkring 5 cm., hvaraf tvänne gå såsom hängslen öfver axlarna samt ett midt fram och ett midt bak mellan foderbältet och gördeln vid halsen. Tack vare dessa kommer tyngden af byxor och kjol samt af andra plagg, som fästas vid bältet, att hufvudsakligen falla direkt på axlarna. Hängslen eller gördel för deras uppbärande är alltså onödigt att begagna.

Kjolen bör nedtill vara så vid som möj-ligt. Den bör räcka något nedom knäet eller vara lika lång som ofvan nämnda byxor. Nedtill prydes den af ett litet krus, band eller annat.

Strumporna fästas medelst resårband vid tvänne knappar i bältet.

Denna dräkt kan göras synnerligen smak-full och prydlig. Nationaldräkter och sim-

PROCESSIONEN LÄMNAR ÅRKEBISKOPSGÅRDEN.

FANORNAS SISTA HYLLNING VID GRAFVEN PÅ KYRKO-GÅRDEN.

FRÅN ÅRKEBISKOP SUNDBERGS LIKBEGÅNGELSE.

EFTER AMATÖRFOTOGRAFIER AF TOR CARLSON.

dräkter kunna ge en mängd goda idéer vid dess förfärdigande. Den kan göras i lifliga, glada färger och smyckas med broderier m. m., blott ej med sådant, som gör det besvärligt eller omöjligt att tvätta den. Mot de hvita skjortärmarna »gör» den sig förträffligt. I den är man fullt klädd för gymnastik, sport och för en hel del hemsysslor, såsom bakning, rengöring, trädgårdsarbete. Vill man spara den, eller har man med matvaror att göra, sätter man endast på sig ett stort förkläde.

Särskildt skulle säkert skolungdomen fara väl af att gymnastisera i en så beskaffad lätt och sval dräkt. Den kan göras ändå ledigare, om man i båda axelsleiferna sätter ett par tre knappar i rad, så att man kan knäppa i den innersta i vanliga fall, i den yttersta under gymnastiken, lawn-tennis-spelet o. dylikt.

Ett bra mycket angenämare intryck skulle en gymnastikafdelning göra, om flickorna hade vackrare dräkter än de nu brukliga, ovanligt fula gymnastikdräkterna. Jag vet knappast någon dräkt, som de taga sig så illa ut i som i denna gymnastikdräkt.

Därtill kommer det hygieniskt alldeles oriktiga i att flickan skall göra ett så värmealstrande arbete som gymnastik i en synnerligen varm beklädnad, om vintern minst lika varm som hennes vanliga dräkt, om sommar, höst och vår betydligt varmare. Skall hon så röra sig i en kvaf och dammig sal, så kan ingen undra på, om hon känner sig olustig och dåsig, blir trött och nedstämd samt efteråt är utmattad.

Efter gymnastiktimmen sitter hon sedan svettig, varm och trött i samma dräkt en eller par timmar, kanske hela dagen. I annat fall byter hon dräkt före och efter gymnastiken, hvilket vållar ett onödigt arbete, tidsförlust samt många andra olägenheter. Skolan måste t. ex. ha särskilda afklädningsrum, rymliga skåp för dräkterna, vaktjänstgöring vid af- och påklädningsrum.

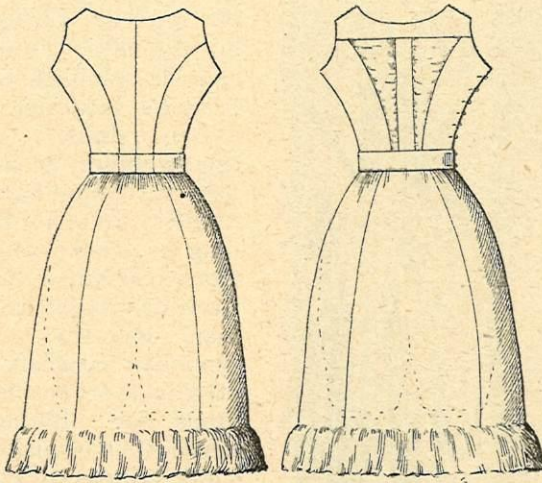
Bure flickan ofvan beskrifna underkläder, hade hon endast att taga af klädningen och hänga upp den i tamburen samt byta skodon. Efter öfningen är klädningen ett godt skydd, när hon skall upphettad och upphetsad sitta i ett utvädradt skolrum eller rusa ut på lekplatsen.

Ännu en förtjänst hos plagget i fråga bör måhända framhållas. Det är så bekvämt att taga på sig, emedan det endast knäppes med några få knappar i sidan eller — hos gifta kvinnor — midt fram.

Klädningens snitt är af mindre vikt ur hygienisk synpunkt, blott det ej framtvingar ohygieniska underkläder. Många både prydliga och ändamålsenliga modeller finnas, t. ex. kjol, blus och bälte; kjol, väst och jacka, vare sig i två plagg eller tre; Kristine Dahls-modellen, den moderniserade prinsessklädningen. Önskligt vore dock, att vi finge många fler att välja på.

Någon underkjol mellan underklädningen och öfverklädningen behöfs ej för värmens skull. Finner man, att klädningen ej faller väl, måste den garneras och fodras så, att den gör det.

Något, som män och kvinnor med stor fördel kunde byta, är fotbeklädnaden. Stöfveln är bekväm för mannen endast under sådana förhållanden, att han kan få sticka in byxbenen i stöfveldriften. För kvinnan äro de däremot alldeles utmärkte, ty de förstöra ej hennes kjolar. Skoningar och kantband hålla mycket längre, om man begagnar stöflar, än om man använder skodon med hakar eller knappar. Stöfveln är lätt

att taga på och af, utestänger väta, är behaglig att gå med och ser mycket bra ut.

Kängor, som knäppas eller snöras, äro utan tvifvel förträffliga för män, ty de kunna bäras under det trånga byxbenet. Intet hindrar, att detta sticket in i kängan, om så är behöfligt. Knapparna och hakarna kunna ej skada någon del af den öfriga dräkten. Kvinnans alla kjolar gå de ytterligt illa åt.

Af ytterkläderna är det egentligen blott hufvudbonaden, som vållar svårigheter att anskaffa. Jag är ej i stånd till att lämna något förslag, ty jag har aldrig sett en idealisk fruntimmershatt. Jag kan blott uppställa fordringar.

Hufvudbonaden bör hafva en mjuk kant eller vara alltigenom mjuk, så att den ej trycker på hufvudet. Den bör vara genomtränglig för luft, men ej för väta, kunna tåla väderväxlingar, hafva en skärm, som skyddar ögonen, men ej är så stor, att den blir besvärlig i blåst, vara billig, enkel och smakfull samt klädsam. Den bör sitta väl på hufvudet, så att man ej behöfver använda hattnålen, denna för våra grannar och de små så farliga tingest. Man måste naturligtvis bära olika hattar sommar och vinter. Sommarhatten bör vara afsedd för en medeltemperatur af 20 grader, vinterhatten för en medeltemperatur af 5 grader C. Hatten bör göras af så godt material, att den kan begagnas några år, men inuti vara fodrad med tvättyg, som man lätt kan sprätta af och lätt sy i igen.

Det vore godt, om frågan om ändamålsenliga kläder kunde behandlas under en diskussion, som vore i stånd att nå fram till många lager af den kvinnliga världen. I Stockholm, Göteborg och möjligen en och annan af våra öfriga större städer verka visserligen föreningar, men, jag fruktas, inom ett ganska litet område. Det är endast inom vissa kretsar, hufvudsakligen skolkretsar, man står jämförelsevis själfständig i fråga om dräkten.

I landsorten göres ej mycket för att komma oss till hjälp, åtminstone i de bygder, jag känner till. Vill man ej skaffa sig mönster från eller göra uppköp i de få affärer i nämnda städer, där man är inne i saken, måste man taga, hvad som lämnas en i en liten manufakturhandel, och nöja sig med hvad ens sömmerska bestämmer. Det är en sällsynt tur, när man träffar på en linne- eller klädsömmerska, som är nog vänligt stämd, nog intelligent och intresserad för att vara villig att använda andra mönster eller modeller, än hon för månaden eller för säsongen lärt sig använda. Man kommer ofta i konflikt med denna sin hjälpre-

da, och man utsätter sig för hennes djupa förakt, om man ej böjer sig ödmjukt inför detta: »Det är modernt.» — »Så ha alla människor det.»

Därför vore det i hög grad önskvärdt och skulle säkert vara välsignelsebringande, om i en så spridd tidning som Idun kunde inflyta beskrifningar, teckningar och mönster af hela dräkter och detaljer däraf.

J. V—r.

»EN TEATERFLICKA». SKISS FÖR IDUN AF U—A V.

JAG ÄR BARA en teaterflicka, en liten aktris med leende ögon och löje kring munnen. Jag är aftonens skimrande trollslända, jag älskar och lider och dör inom loppet af tre timmar. Stundom är jag en liten oskuld med rent sinne och oskyldiga ögon och hjärtat fullt af kyska drömmar, stundom en fåfång och hjärtlös kokett. Jag har haft hundratals kärleksäventyr, jag har bedragit män och krossat familjers lycka, men jag har ock själf fått lida de bittraste svek, och stundom har jag i öfvermåttet af min sorg dött för min egen hand.

Ack, kan någon invända, detta hör ju allt teatern till och gäller ej er själf! Misstag! Det gäller mig själf. De ha varit mina, alla dessa känslor, jag har burit dessa sorger, jag har lidit dessa kärlekskval; om i verkligheten eller på scenen hör icke hit. Jag är dock helt och hållet en produkt af min omgifning. Jag har spirat bland teaterns skimrande bjäfs, jag har vuxit upp bland kulisserna i en skenvärld, och nu har jag slagit ut i full blom bland passioner, hjälteater och förskräckliga bofstreck.

Har jag då icke upplefvat något själf? Jo, naturligtvis. Har ni någonsin hört talas om en teaterflicka utan äfventyr? Men hvarför skall jag just räkna det, jag upplefvat utom scenen, för mitt? När har jag känt varmast, och när har jag spelat? Ja, svara mig ni, ty hur skall väl jag kunna veta, hvad som är äkta eller förkonstling hos den brokiga dröm, sam kallas mitt lif!

Just nu har det inträffat något, och det är detta jag måste skildra. Jag är kär. Det är ju visst icke något ovanligt, jag är nästan alltid kär, både inom och utom rampen, och alltid förskräckligt passionerad, ehuru sällan mycket länge. Men denna gången är jag kär i en skolpojke, och detta måste ni medge är löjligt. Vi bo i samma familj; ödet eller slumpen, eller hvad man vill kalla det, har fört oss samman, och mitt föremål visar mig en afvisande köld. Han är så intressant, lång och ljus och melankolisk, och jag har hört talas om, att han skall vara mycket begåfvad.

En sak förvånar mig dock. Jag har för första gången klart för mig, att det är jag, som känner, jag, som lider, och jag vill af all makt söka öfvervinna hans likgiltighet. Jag brinner af begär att känna detta blonda unga hufvud lutar mot mitt hjärta, att läsa en glimt af kärlek i dessa klara, omedvetna ögon. Det är något mer än blott »min älskade», jag ser i honom; jag har haft så föga beröring med det, som är sant, och något nytt inom mig har plötsligt höjt sin röst, bedjande, befällande. Det är, som om jag skulle finna allt hvad jag saknar hos honom. Han är så ung!

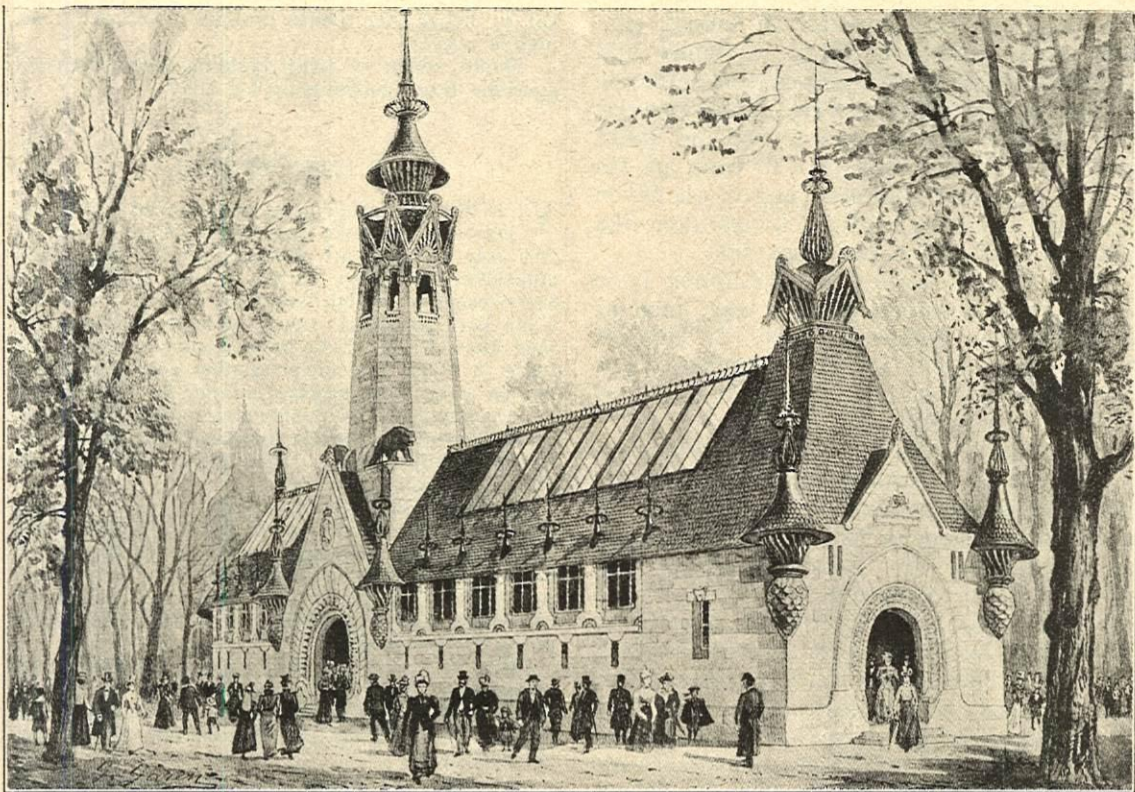
För öfrigt känner jag icke igen mig själf. Ibland stiger en nästan kväfvande känsla upp i mitt bröst, och det blir så dimmigt

HULTMANS CACAO

har brutit väg för den Svenska Cacaofabrikationen.

Dess absoluta renhet garanteras, men förbrukare däraf uppmanas enträget att vid köp noga tillse att de verkligen erhålla Hultmans Cacao och icke billigare uppblandade och förfälskade cacaosorter af svensk eller utländsk tillverkning, hvilka ofta utgifvas för Hultmans Cacao.

Partiförsäljning: **Hultmans Fabrikers Filial. Riddargatan 10.**

DEN FINSKA PAVILJONGEN PÅ PARISUTSTÄLLNINGEN.

lingen och för finska naturförhållanden karaktäristiska detaljer.

*

BARNENS ÄNGLAVAKT. Huru ofta äro ej våra småtingar utsatta för öfverhängande lifsfaror, ur hvilka de genom underbara skickelser, omöjliga att förklara för vår grunda blick, framgå oskadda.

För en sådan olyckshändelse af svåraste art var nyligen, som bekant, en hel barnskara nära att sätta lifvet till, då en gasexplosion å hufvudstadens epidemisjukhus häromdagen uppref golfvet i en af sjukafdelningarna och kastade de små patienterna och deras sängar huller om buller.

Att ingen af barnen det oaktrade kom till skada, var ett fullständigt under, och föreställningen om en änglavakt, som bevarar de små undan fara och fördärf, tränger sig inför ett sådant vittnesbörd ovillkorligen in på en, man må eljes vara hur stor skeptiker som helst i dylika frågor.

Vi bringa i dagsnumret ett par bilder från den förstörda sjuksalen, tecknade på platsen kort efter katastrofen och visande, hvilken förödelse explosionen åstadkom.

*

GUSTAVE CHARPENTIER är namnet på en ung fransk kompositör, som nyligen försatt hela det musikaliska och litterära Paris i eld och lågor genom en af honom komponerad opera — »musikalisk roman», kallar han den själf — hvilken f. n. med stor framgång spelas å Opera Comique.

Den nya operan, hvars namn är »Louise» och till hvilken kompositören själf skrivit texten, är till ämnesval så ultramodärn, att den försiggår i Seinstaden på våra dagars Montmartre. Af de fem tablåerna framställer den första ett arbetarhem, den andra ett gathörn på Montmartrekullen i dagbräckningen, den tredje en syatelier med arbetande sömmerskor, den fjärde en trädgårdstappa med utsikt öfver Paris, medan den femte återigen för oss in i arbetarhemmet.

Den egendomliga operan lär i musikaliskt hänseende öfverflöda af pittoreska och originella detaljer, och har, som sagdt, väckt ett ofantligt uppseende. Charpentier är nu mannen för dagen i Paris, liksom Cyrano de Bergeracs skald var det på sin tid, och de mest entusiastiske vilja i det nya verket skönja grynningen af en ny epok i den franska tonkonsten.

G. CHARPENTIER.

GIORDANO BRUNO. I dag äro jämnt 300 år förflutna, sedan bålet flammor på en af Roms öppna platser bragte

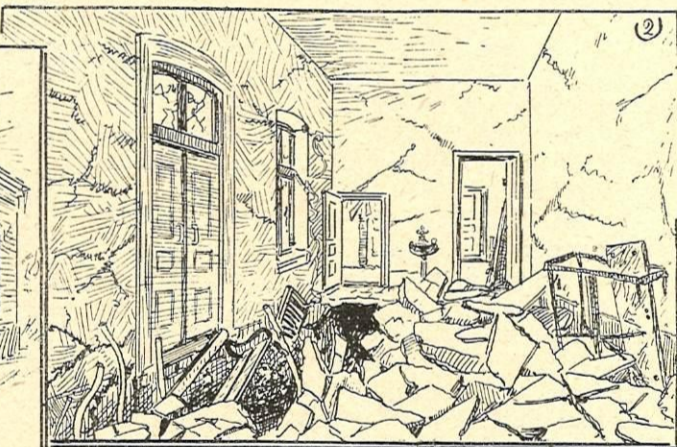
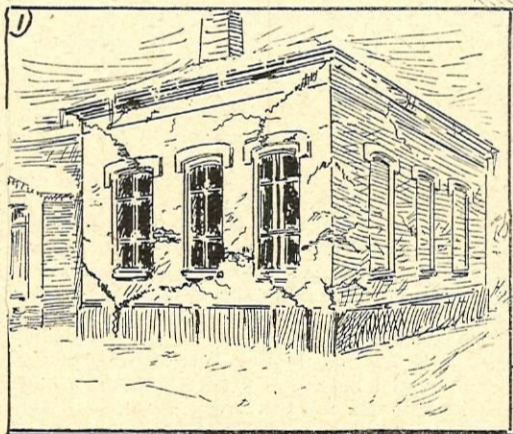
kättardöden åt den tänkare, hvars namn läses här ofvan.

Giordano Bruno föddes i Nola, nära Napoli, enligt hvad man antar, år 1548. Han var till en början dominikanermunk, men utträdde sedermera ur orden, därtill förmädd af sin kärlek till naturen och af den entusiasm, hvarmed han omfattade Kopernici astronomiska system.

B. var en representant för den s. k. nyklassiska riktningen, hvilken inom filo-ofiens historia bildar öfvergången mellan medeltiden och den nyare tiden, och sökte som sådan återupplifva den antika filosofien samt trädde i opposition mot skolastiken och den katolska kyrkoläran.

I sin praktiska filosofi utvecklade han en negativ dygdelära och uppställde hvila i Gud såsom människans högsta mål.

*

DEN STORA EXPLOSIONEN PÅ EPIDEMISJUKHUSET.

1. PAVILJONGENS YTTRE EFTER KATASTROFEN.
- 2 O. 3. INTERIÖRER.

FRÅN DE HUSVILLAS VÄRLD. Det gör ett egendomligt och nedslående intryck att från hufvudstadens många praktgator, där de höga och väl ombonade husen tala rikedomens språk, komma ut i omgifningarna, som ofta smeka ögat med idyllisk fågning, men där vinddrifna spillror från storstadens ocean än oftare bära dystra vittnesbörd om lifvets hårdhet.

Människans värsta fiende i en stor stad är bostadsbristen, och i hvilka beklagansvärda situationer den kan försätta de fattiga, när vintern kommer med köld och snö, framgår af våra bilder från den s. k. »kåkstaden» i Stadshagen vid Flemingsgatans ändpunkt.

I dessa små skjul, hopfogade af gista brädlappar, sten och mossa, när bostäderna ej rent af bestå af jordkulor i någon backsluttning, lefva många familjer året om. Hur deras tid förflyter därute, hvilka lifsintryck de därstädes uppväxande barnen mottaga och hvad som kan väntas bli af dem, när de en gång träd ut i lifvet, är frågor, på hvilka svaren ej kunna bli af annat än nedslående art.

Låt oss emellertid hoppas, att de ansträngningar, som nu göras från samhällets sida till bostadsbristens häfvande, inom en nära framtid krönas med fullständig framgång.

Då skall »kåkstaden» höra till det Stockholm, som gått — för att aldrig mer återkomma.

VINGARNA.

HON VAR ett lifligt barn med många underliga funderingar inom sitt lilla rufsiga hufvud.

En dag greps hon af en stor tanke — hon skulle göra sig vingar. O, hvad det gick, när hon i förtjusningen dansade kring sängkammarbordet! Hon redan nästan flög. Tänk att kunna flyga riktigt! Om nätterna hade hon så ofta drömt, att hon gjorde det. Det var så lätt, så lätt — bestämdt alls ingen konst. Ja, till sommaren, då hon kom på landet, där det fanns grässtrån och böjliga grenar och allt, och hon kunde gå ensam i skogen, och ingen behöfde se hvad hon gjorde — då skulle hon göra sig vingar! — Och så kröp hon upp i soffan, drog knäna under hakan och började fundera.

Sin bästa hvita klädning skulle hon sätta på sig, och håret skulle få fladdra i lösa lockar för vinden, när hon en vacker sommardag första gången höjde sina vingar till flykt. O, så hon flög! — Det lilla hufvudet svindlade i salig hänryckning vid tanken.

Människorna skulle se henne sväflva som en ängel bland molnen. Så skulle hon sänka sig ned på en grön äng med många blommor, där barn af hennes egen ålder sprungit och lekte; och hon skulle lära dem alla att göra sig vingar.

Ät alla människor skulle hon lära sin konst, och ingen på jorden skulle blifva älskad och ärad och upphöjd som hon. Och alla barn i alla tider skulle få höra berättas om henne — och — och....

Nej, icke ens hennes fantasi förmådde fylla den lilla barnasjälen ärelystnad.

De följande dagarne drömde hon icke om annat än sina vingar. Men när sommaren kom, var hon för stor och förständig för dylika barnsligheter. Då hade hon andra planer — mera allvariga, världsomhållvande.

Så gingo åren och drömmarna växlade, men något af flykt öfver världen och ära och glans hade de dock ännu kvar. De skulle nog komma, vingarna. Hon tyckte sig känna dem växa. Kanske kärleksprinsen, som hon en gång skulle möta, hade i sin makt att locka fram dem?

Men åren gingo, och prinsen kom ej.

Fattigdom och bekymmer kommo. Det blef ej tid till drömmar längre. Jordbundna plikter fästes vid hennes skuldror i stället för vingar. Och äran — den byttes mot glömska och ringaktning.

Kampen för brödet, det blef hela hennes livsverk, en tålig, oafslutlig kamp. Ej så mycket som en hönas vingar hade hon fått — så tänkte hon ofta med vemod — att därmed värna en skyddlös, frusen stackars varelse och varma honom vid sitt hjärta. Ingen i hela vida världen tycktes behöfva hennes hjärtas värme.

Det började lida mot lefnadsaftonen, och hon fick hvila ut från den långa dagens mödor på ålderdomshemmet. Hon kände sig tacksam häröfver. Det hade kommit öfver henne en egen känsla af frid och lycka, som spred sig till alla omkring henne. Hon förstod ej, att det var därför att hon nu verkligen hade fått sina vingar, två härliga, underbara vingar. Och deras namn var ödnajukhet.

ABDA.

EN AF »DET GAMLA HEDERSGARDET».

EN AF »DET GAMLA HEDERSGARDET» från de kungliga teatrarnas glansperiod på 1860-talet, förre premieraktören Alfred Hanson fyllde den 15 februari sjuttio år. Vi återgifva här hans bild på gamla dagar, sedan

ALFRED HANSON.

rampens ljus är släckt och kanske minnenas bilder bleknat. Han var dock en sällsynt ståtlig företeelse på sin tid och icke utan stora förtjänster inom det stora skådespelet på våra främsta scener.

Hanson är född i Göteborg och ägnade sig först åt handelsyrket samt blef prokurist på ett stort handelskontor. Men så kom teaterlusten och han slungade kontorsböckerna i väggen. Pierre Deland låg i Göteborg, och entusiasmerad af denna teaterdirektörs präktiga föreställningar bestämde han sig för att ägna sitt lif åt Thalias tjänst. Detta skedde år 1852, och hos Deland stannade han ända till 1860, spelande under denna tid ett stort antal roller och under den utmärkta ledningen utbildande sig till en dugande skådespelare. Då Deland upplöste sitt sällskap, kom H. till Svenska teatern i Helsingfors och, då denna brann ned år 1863, till de kungliga teatrarna i Stockholm, där han oafbrutet verkade under sitt återstående skådespelarlif.

Alfred Hanson var en lika nobel personlighet å

scenen som i det yttre lifvet, och han förvärfvade sig därför en stor vänkrets. I sina sceniska uppfiger föreföll han visserligen ibland något monoton och väl kärf, men där fanns alltid en underström af gammal svenskhet och ärlighet, som värmdes hjärtat.

Hans rollfack var gifvetvis kungarne, hjältarne, de gamle romerska tribunerne, och åt dem gaf han ofta en för fantasien mycket acceptabel form, än mer framhäfd genom det manligt sköna ansiktet och den malmrika, befallande stämman.

Då år 1872 Georg Dahlqvist ej längre förmådde spela Birger Jarl i »Bröllopet på Ulfåsa», fick Hanson öfveraga denna roll och utförde densamma första gången den 24 oktober 1872 under rättvist bifall. Det är visserligen sant, att han ej till fullo kunde fylla sin store föregångares plats, men han fullföljde dock sitt icke lätta värf på ett sätt, som förskaffade honom såväl publikens som kritikens erkännande. Sedermera ärfde han och uppbar många af Georg Dahlqvists stora roller, såsom Carl Moor, John Knoks i »Maria Stuart i Skotland», Karl IX. och dessutom utförde han under loppet af närmare trettio år löjtnant Pierre Huöt i »Fregattkaptenen», hvilken ansågs som en af Hansons bästa skapelser.

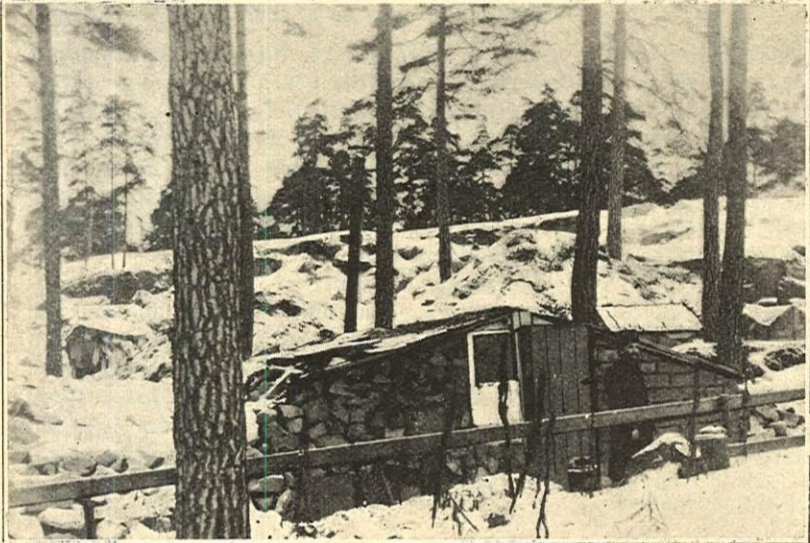
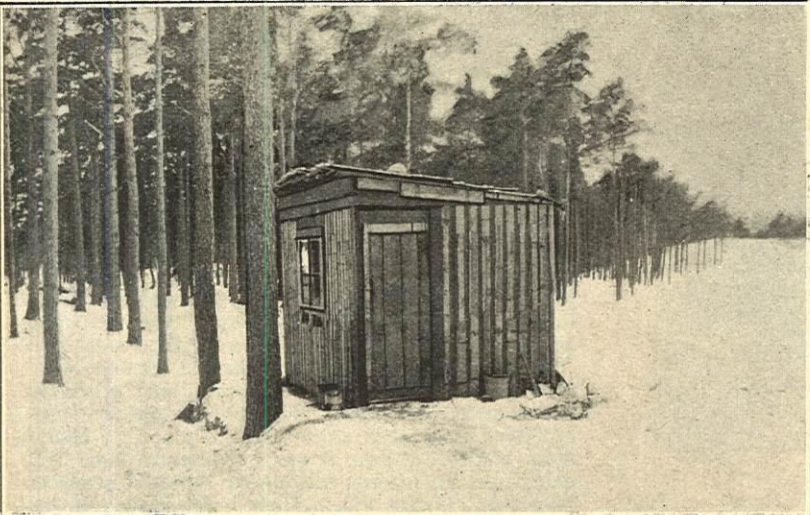
Redan 1887 afgick Hanson från kungliga teatern efter de för pensionering reglementerade tjugufem åren. Lefvande i ett lyckligt familjelif, drog han sig undan hufvudstadens jäktande lif och slog sig i ro i Östhammar, där han under flere år varit badkamrer och nu senast mottagit kamrerarebefattningen vid därvarande lasarett.

Åldringen är ännu kry, nästan »som i ungdomens vår», och säkert hyllas han nu, då han går in i »gubbåldern», hjärtligt af vänner från när och fjärran. Liksom sin konstnärsbroder Thegerström, af hvilken Idun i förra numret bragte en bild, representerar han för många kära minnen från vår svenska scens storhetsperiod.

ADOLF HELLANDER.

ETT 300-ÅRSMINNE: GIORDANO BRUNO BRÄNNES Å KÄTTARBÅLET I ROM DEN 17 FEBR. 1600.

FRÅN DE HUSVILLAS VÄRLD:
TRE KOJOR UR »KÅKSTADEN» I STADSHAGEN.

HANS FOSTERDOTTER. BERÄTTELSE FÖR IDUN AF VALDEMAR.

PORTS. FRÅN FÖREG. N.R.

FÖLJANDE DAG efter jaktens slut for Richard hem. Under det vagnen rullade fram på den breda, jämna vägen, som slingrade sig mellan sädesfält, som började ljusna till skörd, genom leende ångar och skuggiga skogar, där solljuset silade in genom mörka stammar, satt Richard tillbakalutad i vagnen, drog då och då ett bloss på cigarren, under det han tänkte på, att snart skulle han vara hemma och träffa Elsie, och det med helt andra känslor än förr.

Han log, då han kände sitt hjärta slå med hastigare slag vid tanken därpå. Han var kär, kär som en skolpojke. Den känslan hade han icke erfarit på de senaste tio åren.

Vagnen vek af vägen och rullade in i en skuggig allé, vid vars slut skymtade konturerna af ett hvitt tvåvåningshus. Den stora verandan och balkongen voro beklädda med slingerväxter och klängrosor, som utsände en bedöfvande doft. Dörrar och fönster stodo på vid gavel, en betjänt skyndade ned för trappan till vagnen.

Då Richard trädde in i den stora förstugan, kom Elsie stormande ned för den breda stentrappan, som ledde till öfre våningen, åtföljd af ett par taxar, som foro efter henne hack i häl, skällande och hopande, eggade af de korta lystringsord, hvarmed hon då och då kommanderade dem.

»Nej, se onkel Dick! Tyst och couche, edra små fulingar! Det är väl, att du är hemma igen, onkel lille, det har varit så tråkigt, då du har varit borta. Jag har varit vid ett förskräckligt lynne, retat både människor och djur. Och då jag var ute på bicycle i dag, körde jag i diket, kom i en nässelhög och fick stygga brännblåsor.»

Det kom i ett andetag alltsammans, under det hon knäppte händerna om hans arm och skälmaktigt såg upp till honom.

»Skadade du dig icke på annat sätt, så var det lyckligt.»

»Nej, inte en smul. Men nu vill du väl gå upp och kläda om dig kan jag tro. Jag följer dig upp för trappan.»

Hon höll sin arm under hans, då de gingo och pratade om allt som händt under hans frånvaro.

Under supén tyckte hon, att han var ovanligt tyst, och då de senare begåfv sig upp till sina respektive sofrum på öfre våningen, och sedan faster Anna gått in till sig, stannade Elsie ett ögonblick ute i förstugan.

»Hade du trefligt på Omsjö? Gick jakten bra?»

»Ja, där var trefligt som alltid, och jakten gick utmärkt. Hvarför frågar du det?»

»Åh, jag vet inte. Det gör detsamma. I dag fick jag min nya riddräkt, sade hon, bytande om ämne. »Den är utmärkt treflig, fast jag mycket väl skulle kunna haft den gamla ännu en tid, men du är alltid så rar och frikostig, onkel! Tack!»

Hon lade armarne om hans hals och sträckte sig på få för att kyssa honom.

Han såg på henne och tvekade ett ögonblick.

Så böjde han sig ned och kysste henne, sade ett hastigt »godnatt» och gick.

Dagar och veckor gingo. Det hade uppståtten märkbar förändring i Richards sätt mot Elsie. Under

»Jo, onkel,» — han hörde på rösten, att gråten inte var långt borta — »onkel, hvarför är du ond på mig?»

Han såg på henne. Hon var blek. De mörka ögonen voro fyllda af stora tårar, och hennes röda läppar darrade.

Aldrig, aldrig tyckte han sig ha sett henne älskligare än nu.

»Barn lilla, hur kan du tro, att jag skulle vara ond på dig? Nej, Elsie, det är jag visst inte.»

»Men hvarför är du då så förändrad mot mig? Det är inte alls, som det var förr, och därför trodde jag, att du inte tyckte om mig längre.»

Nu grät hon på allvar med näsduken för ansiktet.

Tyckte om henne längre!

Richard bet ihop tänderna. Store Gud! Hvad skulle han icke ha gifvit för att få dra' henne intill sig, kyssa bort hennes tårar och säga henne, att han tyckte om henne mer än någonsin, att han älskade henne, att intet i världen var honom kärare än hon!

»Elsie, kära lilla barn, gråt ej. Min älskling, jag är inte ond på dig, har aldrig varit det, och jag tror, att, hvad du än gjorde, skulle jag ej kunna bli ond på dig. Det har du inbillat dig, Elsie.»

Han drog sakta näsduken från hennes ansikte.

»Men du har inte varit dig lik, onkel,» snyftade hon, »sedan, ja, jag märkte det först, då du kom hem från Omsjö. Och jag har grubblat så mycket öfver, hvad som kunnat komma emellan oss. Är det verkligen ingenting, onkel?»

»Nej, Elsie, det försäkrar jag dig. Torka nu dina tårar och var glad igen.»

»Ja, nu är jag glad, käre, älskade onkel.»

Så stoppade hon hastigt ned näsduken.

»Får jag köra ett stycke onkel, det är inte farligt. Jag har kört henne förr.»

Han gaf henne tömmarne, som hon fattade med van och säker hand.

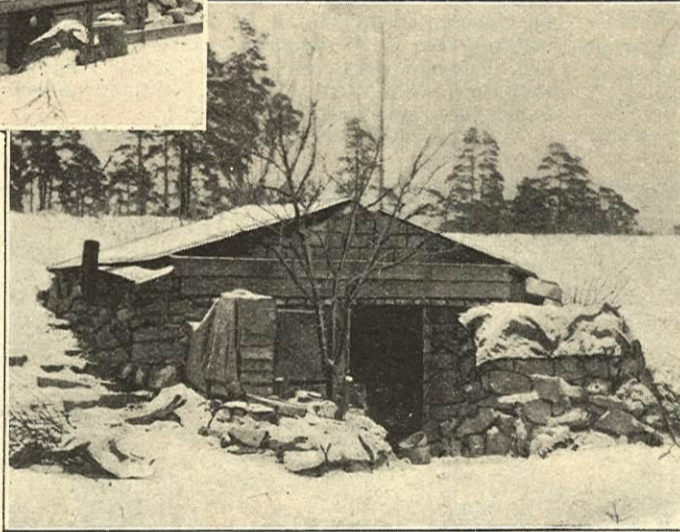
Under det hon hade sin uppmärksamhet riktad på den lifliga hästen, satt han och betraktade henne. Han var mer förälskad än någonsin och började finna situationen outhärdlig, men ändå ville han icke tala. Han tänkte på hennes tårar nyss, som hon fällde därför, att hon trodde, att han var missnöjd med henne. Hon tycktes ta' det mycket allvarsamt. Tänk, om hon var varmare fästad vid honom, än han trodde, om hon älskade honom!

Han blef varm vid tanken därpå.

Men så såg han på hennes lugna, barnsliga ansikte. Nej, han var säker på, att en sådan känsla icke fanns hos henne.

Hon var nu uteslutande upptagen af hästen, men då hon om en stund lämnade tömmarne åt honom, började hon prata lifligt och glad som förr.

Förhållandet emellan dem blef här efter mera otvunget än förut, men den gamla förtroheten kom icke tillbaka.

försöket att dölja sina känslor för henne blef hans sätt stelt och reserveradt, helt olika mot förr.

Hon märkte det och led därpå. Hon hade ej den ringasta aning om det verkliga förhållandet, trodde snarare, att han var missnöjd med henne för någon orsaks skull, som hon dock icke kunde förstå, hvad det kunde vara, eller att hennes närvaro på något sätt var obehaglig för honom.

En dag, då hon satt på verandan med sitt handarbete, kom Richard ut till henne.

»Vill du följa med på en åktur, Elsie? Jag skall in till sta'n ett ärende och tänker köra »Diamante» för dogcarten.»

Hon kände, att han såg på henne, då han talade, men då hon såg upp, tog han blicken från henne, fick tag i en garndocka från hennes sykorg och började leka med den.

»Det vill jag så gärna, onkel, det är så länge se'n jag var ute och åkte. Ska' vi fara strax?»

»Om du gör dig i ordning nu, så resa vi se'n.»

Om några minuter rullade den lätta, höga vagnen fram, förspänd med ett eldigt fullblodssto. Elsie kom ut, Richard hjälpte upp henne i vagnen, tog tyglarna från ridknekten, och så bar det af i ilande fart genom allén och ut på den breda landsvägen.

Båda sutto tysta. Elsie tänkte på, att hon så gärna ville fråga, hvad det var, som kommit emellan dem, men hon visste icke, om hon kunde det. Det kändes så tjockt i halsen. Det var nog bäst att ingenting säga.

Om ett ögonblick:

»Onkel!»

»Ja, Elsie?»

»Onkel, jag ville så gärna fråga dig om en sak.» Hon tystnade.

»Hvad kan det vara?»

Det var ett par veckor senare.

Kapten Bergh var sysselsatt med brefskrifning i det stora, trefliga rummet på Videnäs, som kallades biblioteket. Tre af väggarne voro klädda med fullsatta bokhyllor, ett bredt fönster med gröna sidendrapierier lät ljuset strömma in. Stolar, klädda med siden i samma färg, en bekväm soffa, ett snidadt ekskåp, byster, växter, möbler och kuriosor voro behagligt ordnade där, hvarest kapten Bergh helst uppehöll sig.

En knackning hördes på dörren, och vid hans »stig in» visade sig faster Anna. Hon var en lång, mager dam, omkring sextio år. Hennes fordom svarta hår var nu genomdraget med grått, men hyn var frisk, och de pigga bruna ögonen blickade skarpt och en smula humoristiskt.

Richard såg, att hon anlagt den min hon brukade, då hon hade allvarsamma saker att förtälja.

Han reste sig och sköt fram en stol åt henne.

»Tack, min gosse, men jag kanske stör dig?»

»Inte alls, mina bref har jag redan expedierat.»

Hon satte sig och var tyst några ögonblick, under det hon strök sitt svarta sidenförkläde slätt.

»För ett par da'r se'n fick jag bref från bror Gustaf, som jag visst nämnde för dig. Och hvad skriver han? Jo, du, han säger, att han tröttnat på hotellmat och utelif, börjar känna sig gammal och ämnar skaffa sig eget hushåll. Och så frågar han, om jag vill komma till honom och förestå det. Hvad säger du om den saken, Dick?»

Hon lutade sig tillbaka i stolen och knäppte ihop händerna.

»Det vet du nog, faster, att jag vill behålla dig, så länge jag kan få. Men hvad säger du själf?»

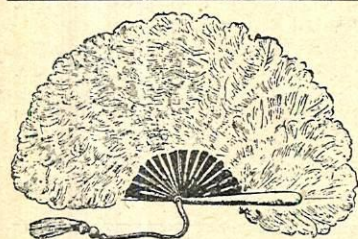
»Ja, jag har ju trifts så bra här. Du har alltid varit snäll och aldrig bråkat, inte är det heller nå-

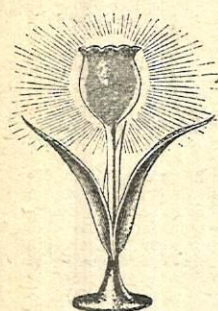
Husmodrar! Spara. är lösen för hvarje husmoder med en begränsad hushållspenning!

Ett godt och billigt bordssmör är Mustads Taffel-Grädd.

Örebro Albert & Marie Kex rekommenderas.

Ett parti solfjädrar nyaste, moderna mönster, realiserats till fabrikspriser.

Lampor Oriental,

Glaslampa i tulpanform och i olika färger, höjd 22 cm.

M. Puttkammer, Drottningg. 53.

Prima torr Björk-, Alo. Barrved samt Anthracit, Kol o. Kokes

J. O. OLAUSSON, ROSLAGSGATAN, midt för Tegnergatan.

Förstklassiga Pianon och Flyglar efter Steinways nyaste system samt Orgelharmonium med pat. »pip-ton» och »pedalbas».

ÖSTLIND & ALMQUIST, ARVIKA.

Lager och filialexpeditioner: STOCKHOLM | GÖTEBORG

Omdöme: Det är mig ett sannt nöje att kunna konstatera att de Pianon af Herrar Östlind & Almquists tillverkning...

VILHELM STENHAMMAR.

— — — Efter närmare tagen kännedom om Herrar Östlind & Almquists såväl Pianon, Flyglar och Orgelharmonium har jag...

Züricher-Sidentyger

till fabrikspriser franko och tullfritt från 50 öre pr meter till kr. 20.

CROSSE & BLACKWELL, LTD

LONDON. Etablerad 1706. Hofleverantörer till H.M. Drottningen af England. PICKLES, SÄSER, MARMELADER.

AGRA MARGARINFABRIK,

STOCKHOLM, levererar alltid kärnfärskt — Grädd-Margarin.

JOH. LUNDSTRÖM & C:o.

Stenkol, Cokes, 1:a maskinkrossad Anthracit, bästa bränsle för illuminationskaminer och värmeneecessärer. Carré-Briketter för kokspisar, kakekugnar, strykugnar m. m.

Olaus Olssons Kolimport-A.-B. Stockholm. 1:ma ANTHRACIT. Hushållskol. Cokes. Marie-Briketter

KALODERMA advertisement featuring a woman's face and text: Kaloderma-gelé, Kaloderma-tvål. F. Wolff & Sohn, Karlsruhe.

Kontant 540,000 Kronor

fördelade i 3,223 vinster på 50,000, 10,000, 5,000, 1,000, 500, 100, 50 och 20 Kronor.

utlottas den 1 Maj 1900. Pris för lottsedel 10 kr. till landsorten mot insänd likvid vid hvarje rekvisition åtföljd af 40 öre

Nordiska Museets Lotteri,

Fredsgatan 32, Stockholm.

CRÈME SIMON

pour les soins de la PEAU. SAVON + POUDRE SIMON à la PARFUMS. J. SIMON, 13, rue Grange batelière, PARIS

Rekvirera provver af våra nyheter i svarta, hvita & kulörta siden-tyger. Gediget urval till bal-, sällskaps- och promenadtoaletter.

E. Spinner & Cie,

Zürich, Schweiz

förr J. Zürriers Sidenfabrik, äldsta Siden-etablissementet i Zürich grundlagt 1825

TILL hushållsskola, pensionat för som- margäster eller familjebostad uthyres på längre eller kortare tid Strands villa vid Bråviken, omfattande 2 kök, 2 källare, 17 rum...

A. Wilh. Lindbergs Pianoetablissement. Stockholms äldsta piano- affär, etablerad år 1856.

Prisbelönt.

Ny, lättskött mekanisk apparat för förstor- ing af fotografier, gravyer, ornament, mo- nogram, mönster, stilar m. m.

Göteborgs KEX.

F. d. Fru Bloms Inack.-Byrå, Drottningg. 38. Kl 11—3. Förmedlar inackorderingar i familj m. g. ref. såväl i staden, som på landet.

Fru Örn's Atelier

för Damtoiletten, 19 Tunnelg. Stockholm, rekommenderas i benägen åtanke. Välkänd elegant snitt till moderata priser.

BRAND

FÖRSÄKRINGS AKTIEBOLAGET FENIX JAKOBSTORG

Högstedt & C:o

32 Regeringsgatan 32 — Stockholm — Specialitet: Bordeaux- & Bourgogne-viner Billiga priser.

Våla-Stolar.

Undertecknad får för den ärade allmän- heten rekommendera sina välgjorda arbeten af alla sorters Stolar, såsom sals-, för- maks-, pinn- & gungstolar samt sals-, serverings- och nattduksbord m. m.

Postadress: J. LINDHOLM, Öster-Våla.

Sv. Panoptikon

Stockholm.

Största sevärighet.

Bankaktiebolaget Stockholm—Öfre Norrland, Drottninggatan 6.

Hushållräkning 5 %. Kassafack till 15, 20, 25 kronor.

Aktiebolaget

Sundsvalls Handelsbank.

Gustaf Adolfs torg 14, godtgör å Sparkasseräkning 5 proc. (G. 94245)

Depositionsräkning

Räntegodtgörelse 5 1/2 proc.

Aktiebolaget

Stockholms Diskontobank

Hufvudkontor: REGERINGSG. 1 Afdelningskontor: HÖTORGET 8.

FÖRVARINGSFACK

uthyras af

AKTIEBOLAGET STOCKHOLMS HANDELSBANK

8 Arsenalsgatan 8.

Bröstkaramellen

Hosta icke

rekommenderas. Ende tillverkare C. A. JANSSON, Ragvaldstrappor. A. Tel. 3718.

Sydsvenska

Kredit-Aktie-Bolaget,

Stockholm, Fredsgatan 24. Afdelningskontor Götgat. 31. (Fonder kr. 4,215,000)

Deposition 5 % Kapitalräkning 5 % Sparkasseräkning 5 % Upp- & Afskrifning 3 %

Fru Sofia Larsson, Jönköping.

"ÖRTMIXTUR" för magsjukdom. Har rönt exempellös framgång. Flera tusen människor välsigna den.

Fru Sofia Larsson, Jönköping. Har rönt exempellös framgång. Flera tusen människor välsigna den. Rekommenderas af läkare och barnmorskor.

INTYG:

Fru Sofia Larsson, Jönköping. Då jag nu blifvit ombedd att åter rekvi- rera af Eder Örtmixtur, känner jag mig pliktig att uttrycka mitt erkännande beträf- ande den jag köpte 1897.